

BISERICA ȘI ȘCOALA

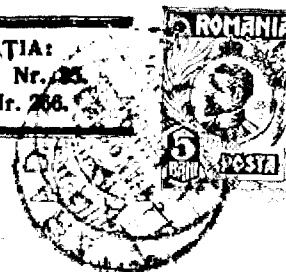
REVISTĂ BISERICESCĂ, ȘCOLARĂ, LITERARĂ ȘI ECONOMICĂ.

ABONAMENTUL:

Pe un an — — — — — 40 Lei.
Pe jumătate de an — — — — — 20 Lei.

Ipare odată la săptămână:
DUMINECA.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Arad, Strada EMINESCU Nr. 25.
Telefon pentru oraș și județ Nr. 266.

Nr. 4412/924.

Ordin-circular.

Ministerul Cultelor și Artelor, cu Nr. 63.170 din 22 Decembrie 1924 ne trimite ordinul circular Nr. 10.515/924 dat de către Ministerul de Interne în înțelegere cu Ministerul Cultelor și Artelor în privința predicatorilor ambulanți ai sectelor religioase, — de următorul cuprins și anume:

„În timpul din urmă am constatat, că predicatori ambulanți aparținând diferitelor secte religioase, cutreeră satele de pe întreg cuprinsul țării, și țin adunări chiar în timpul nopții în case particulare, împiedecând în mod serios executarea legii pentru controlul străinilor și făcând aproape imposibil, ca organele în drept să exercite controlul reclamat de Siguranța Statului.

Mai mult avem informațiuni, că acești predicatori ambulanți, se folosesc în propaganda lor de îndreptarea calendarului ortodox, pentru a face agitații împotriva Bisericii ortodoxe și a turbura liniștea credincioșilor.

Pentru a evita pe viitor asemenea acte, nepotrivite cu libertatea cultului și dăunătoare atât Statului, cât și Bisericii, precum și liniștei cetățenilor, vă rugăm să binevoiți a dispune ca organele administrative, polițienesti și de siguranță, să oprească necondiționat pe predicatorii sectelor religioase a mai merge din comună în comună în scop de propagandă, urmând ca fiecare predicator să-și mărginească activitatea în comuna unde locuiește”.

Poftim Onorata preoțime a ne aduce la cunoștință cazurile de neexecutare a acestui ordin din partea sectanților.

Arad, 31 Decembrie 1924.

Joan J. Rapp m. p.
Episcop.

Nr. 4396/924.

Ordin-circular.

Sfântul Sinod al Bisericii autocefale ortodoxe române, cu Nr. 471 din 18 Decembrie 1924 ne-a trimis următoarea adresă:

Avem onoare a Vă face cunoscut, că Sf. Sinod, în ședința sa din 19 Noembrie a. c., văzând starea rea în care se face de cele mai multe ori zugrăvirea bisericilor și mai ales a monumentelor religioase ca troițe, monumente funerare etc. a dispus:

„Să nu se mai îngăduie nici un zugrav sau pictor a zugrăvii biserici sau monumente religioase, dacă n'au calificarea Comisiunii Monumentelor Istorice”.

Ca atare Vă rugăm a) să nu mai îngăduiți nici unui pictor sau zugrav a picta biserici sau monumente religioase, dacă nu sunt bine pregătiți și n'au calificativul Comisiunii Monumentelor religioase; b) întru cât zugrăvirea monumentelor funerarii, a troiților de pe la fântâni sau răscruci de drumuri etc., se face azi fără nici o autorizație bisericească, să binevoiți a dispune, prin protopopi și preoți, să se oprească asemenea picturi de către meșteri necompetenți și acelea, ca și bisericile, să nu se mai zugrăvească de cât de zugravii sau pictorii, autorizați de P. Sf. Voastră și calificați de Comisiunea Monumentelor Istorice”.

Ceeace prin aceasta aducem la cunoștința Onoratei preoțimi și a corporațiilor parohiale spre știre și strictă conformare.

Arad, 23 Decembrie 1924.

Joan J. Rapp m. p.
Episcop.

Gătiți calea Domnului.

Cele de trei ori patrusprezece neamuri a poporului jidovesc prin cărțile și visurile lor profetice pline de idealism despre un Mesia, dădură neamului lor și lumii întregi bărbați povidentiali, cari ca niște uriași lucrează pentru a pregăti calea Domnului *Moisi* vorbi deseori cu Iehova în scopul de-a-și scăpa poporul său din robia Eghiptului și din patima idololatriei. Prin puterea primită de la Iehova în formă de toiag, făcu minuni sătură cu mană sufletele flămânde și cu apă din stâncă sufletele setoase de credință adevărată a poporului idololatrau. În măsura-ce credința în unul adevăratul Dumnezeu creștea puterea satrapică a Faraonilor slăbea; iar voevozii, conducătorii și puternicii eghipteni să înceară în marea fărădelegilor lor.

Două piedici țineau oprită calea venirii unui Mântuitor pe pământ: necredința și idololatria. Nu credeau în nimic, cei ce nu credeau în un Dumnezeu; iar ce privește idololatria, să închinau își aserveau adecă toată energia spirituală, toată voința: cărnii, vițelului de aur și șarpelui înșălător; toate simboluri de închinare, bunurilor materiale, luxului și înșelăciunii. Aceste păcate întârziară mult rădăcirea Izrailitenilor în pustie și nu deteră puțință lui *Moisi* de a vedea Canaanul, țara făgăduinței. Tot în contra acestor păcate din aspra-i singurătate de la Carmel să ridică uriașul profetilor: *Ilie*, care ca un fulger ieșea din crepăturile stâncilor, predica pe unul adevăratul Dumnezeu, aducea ploaie răcoritoare în sufletele săcătoase, foc care încălzea jertfa adusă cu credință, reducea la nimic pe profetii mincinoși a lui *Vaal*. În măsura-ce D-zeu lui *Ilie* să întărea, puterea regilor și reginelor idololatre scădea.

Un demn următor și un râvnitor fără păreche în a găti calea Domnului se ivi pe la anul al 28 lea al erei noastre în deșerturile Iudeii în repejiunile Iordanului. Nazirul *Ioan*, făcea sforțări uriașe și răcnea ca un leu prin deșertul Iudeii: „gătiți calea Domnului, drept faceți cărările lui“. Acesta merse și mai de parte în purificarea moravurilor. Să făcu interpretul mulțimei și declară de viață incestu-

oase, viața ce o ducea ultimul vlăstar al marelui copac izrailitan, regele Irod Antipa și Iradiada prototipii desfrâului și imoralității. El redusă la nimic titlul fiilor lui Avraam, spunând că Dzeu poate face fii alui Avraam, și popor ales chear și din petrele de pe drum. Declară că toporul e la rădăcina copacului și că copacul va fi aruncat curând în foc. Nu trecu mult și cuvintele lui Ioan trup s'au făcut. În vreme-ce acești trei giganți profetii pregăteau calea Domnului pe pământ; Stăpânul pregătea lucrările de arătare în ceriuri. Alese din astrii ceriului pe cea mai lucitoare pe cea mai frumoasă stea și o trimise ca semn lumii, că Mesia a sosit; iar din împărăția sa cea cerească își alese pe cele mai plăcute ale sale ființe, pe îngerii săi, pe cari îi trimisă să însoțească pe Mântuitorul lumii, Dumnezeu milii și Împăratul păcii. Toată făptura să schimbă în lumină. Și cei ce ședea în în tunec și în umbră au văzut lumină mare, numai fiii lui Avraam, rămaseră în sufletele lor mai reci ca pietrele de pe drum. Ei așteptau un Mesia, care să realizeze pe pământ împărăția cărnii și nu a Duhului, împărăția lor și nu a lui Dumnezeu. Stăpânul însă jură, că din cei chemați și aleși, nici unul nu va gusta din cina lui. Jurământul s'a împlinit, căci ultimul rege național al poporului iudaic, ca un copac tăiat la rădăcină pieri, iar poporul său, ca o neghină rea ajunsă în vânturătoare să împrăstie peste întreaga față a pământului, fără a aduce roadă bună în Hristos, nici până în ziua de azi.

Ca după un războiu câștigat deoparte și pierdut de ceia laltă parte astfel și aici să ațitară toate dorințele popoarelor. Pustnicii, nazirii, sectarii mitologia întunecoasă păgânească legea mozaică părtinitoare, întunecară din nou calea cea gătită cu atâta trudă și aș prime de profetii cei mari: *Moisi*, *Ilie* și *Ioan*, să făcu ucidere de prunci mulți, să înmulțiră botezătorii. să declară mulți pe sine de Mesia, cu un cuvânt se ațitară toate credințele populare, cu scopul de a întuneca biruința.

În mijlocul acestui învălmășag Tatăl cel ceresc bine voi a face lumii cea mai mare minune: *Sfânta și Dumnezeasca arătare a Dom-*

nului Dumnezeu și Mântuitorul nostru Isus Hristos.

După cum prin apele potopului s'au spălat păcatele lumii vechi; astfel prin apele Iordanului se spală păcatele lumii nouă; după cum prin porumbul lui Noe s'a închipuit pacea între om și Dumnezeu, astfel la botezul Domnului Duhul în chip de porumb a adevărit întărirea cuvântului Dzeu de a trimite lumii Mântuitor și Mângăitor.

Când serbătorim praznicul zis: „Botezul Domnului” să ne aducem aminte de strămoși părinți patriarhi, proroci, apostoli, predicatori, evangheliști, mucenici, mărturisitori și pustnici, cari toți au pregătit calea Domnului, primind botezul sângelui, numai ca noi azi să putem prăznuirii *Botezul Mântuirii*.

Paralel cu aceștia să privim în zilele noastre cum să ațâță credințele populare de către predicatorii moderni, cari voind să întunece biruința creștinismului, scoală din nou din mormânt pe fiii lui Avraam Isac și Iacob, omorându-se pe sine cu titluri sinonice fiilor lor Avraam ca: „turmă mică”, „pocăiți” „baptiști” „botezători” „spiritiști” toate nume, cari iau în deșert numele acelora, cari pentru așa adevăruri au primit crucea și botezul sângelui. Acești predicatorii moderni, cari botează lumea credulă cu apă să știe că fac prea puțin, căci lumea trebuie botezată cu Duh și nu numai cu apă. Numai cei ce se vor naște din apă și di Duh, vor intra întru împărăția lui Dzeu.

Neamul nostru românesc și biserica noastră românească, cari au făcut botezul lacrimilor și botezul sângelui îndecurs de 2000 ani, au dreptul să prăznuiască azi: Botezul mântuirii, botezul învingerei; iar predicatorii moderni, cari caută să întunece bucuria noastră, să desbina biserica noastră nu găsesc calea Domnului, ci în tunecă și samănă neghină în calea Domnului și a tuturor cari nădăjduesc spre Domnul.

Ca un nou Moisi, ca un nou Ilie să ne ridicăm cuvântul în contra idololatriei moderne, care culminează în aservirea tuturor virtuților străbune. vișilor și păcatelor moderne.

Ca un Ioan să strigăm, către inimile de

șerte și pustii: „gătiți calea Domnului” „drepte face-ți cărările lui”.

Prin o astfel de muncă Neamul și Biserica românească se vor face părtașe de Botezul Mântuirii.

Ioan Evușian, preot.

Predică la Nașterea Domnului.

Rostită în Arad la 26 Dec. 1924. de F. Codreanu.

Preasfințite Domnule Episcop.

Dreptmăritorilor creștini.

Prăznuim începutul mântuirii obștești, începutul mântuirii neamului omenesc. Și câte mici și mari întâmplări pline de însemnătate istorică și de învățături sunt legate de acest început al mântuirii noastre, de nașterea Domnului!

A fost un eveniment mare, ce s'a împlântat în haosul evenimentelor și curentelor istorice nu numai ca un far în mare, luminând și arătând calea, ci și ca un punct, în jurul căruia se frământă toate virtuțile și patimile; s'a împlântat ca un punct final, spre care aleargă toată sufierea, ca spre o țintă supremă; s'a împlântat ca o stâncă, din care isvoresc apele vii ale sufletului, ape, ce pornesc și străbat adăpând milioanele de oameni din sutele de țări și din zecile de veacuri.

A fost un eveniment mare și din punctul de vedere al orânduiri, al iconomiei dumnezeiești, și din cel al istoriei. — Cursul evenimentelor din istoria politică s'a asemănat muzicii, având un ritmu cu înălțări și căderi reglementare. În această muzică a pătruns un acord nou prin nașterea Domnului și în întreg cursul întâmplărilor, ori — ca să ținem la asemănare, — în întreagă muzica istoriei s'au țesut motive nouă. În istoria religiilor, ori mai corect: în istoria cu adevărat a sufletelor, s'a adus o duhovnicească înviore, un suflu nou, plin de lumină și de căldură. De la budismul, care vestiă suprimarea — Nirvana — prefacerea în nimic a eului, până la cultul trupesc fără de margini prin desfătări și desfrânări propagat de cele mai multe feluri ale păgânismului și de la acestea până la mozaismul răzbunător, eră un vălmășag de credințe, mai bine zis un vălmășag de îndoieli și dibuiri, cu nenumerate lipsuri și goluri.

În mijlocul acestui vălmășag se naște Dumnezeu-Omul, să aducă desăvârșitele învățături ale Evangheliei Sale, care însăș înseamnă vestea cea bună. Prin nașterea Domnului s'au atins cele mai tainice corzi ale sufletului, iar sufletele s'au înălțat, s'au priment și lumii i-s'a dat o nouă înfățișare. Răsăritul

aduce închinăciuni și daruri prin cei trei maghi ai săi, iar prin Irod se cutremură apusul. De aci încolo, timp de aproape 2000 de ani au tresăltat atâtea suflete, s'au zămislit atâtea gânduri, s'au născut atâtea idei și s'au pornit atâtea curente în urma învățăturilor Domnului, încât ar fi grea chiar și numai înșirarea după nume ale celor mai însemnate.

Zi de zi auzim și citim și înșine ne dăm seama, că lumea e rea încă, dar nu ne vom putea da seama niciodată, cât ar fi lumea de sălbatică, dacă nu i-s'ar atinge strunele sufletești.

Prin prăznuirea nașterii Domnului se repetă atingerea corzilor sufletești. Cele mai bune, cele mai nobile corzi ale celor mai sfinte sentimente ni-se ating prin această sărbătoare și în sufletele noastre se produce o cântare, o muzică dumnezească. Nu este muzician, să reproducă muzica cu instrumentul său; nu este cântăreț, să poată să pună în vocea sa cântarea; nu este compozitor, să poată să fixeze pe hârtie gamele acestei armonii desăvârșite.

Niciodată nu voi uita următoarea întâmplare. Eram într'o baracă a lagărului pentru concentrarea prizonierilor din Tomsk vreo 300 de Români. În ajunul Crăciunului stăpâni o liniște sărbătorească în baracă. Facuserăm un cerc în preajma focului cu gândul să povestim, dar nu găsim poveștile. Dorul ne eră acasă. Ne gândiam la ai noștri și — flămânziți și rupți cum eram — firea noastră pământescă ne făcea să ne gândim mai mult la mâncările și la hainele de acasă. Deodată se deschise larg ușa bărcii și patru copilași intrară cu steaua și nici n'au trecut bine pragul, când începură: „Nașterea Ta Hristoase Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinții“...

Parecă eră o minune. Din piepturi s'a despicat un suspin și suspinul parecă a smuls din noi însăși firea noastră pământescă, căci nu ne mai gândiam la mâncările și hainele de acasă. Lumina lumânării ce eră pusă în lăuntrul stelei micuților, ni-se părea ca o lumină din altă lume. Cântarea lor a atins strunele sufletelor noastre și a produs în lăuntrul nostru netălcuită cântare a sufletului legat de Dumnezeire. Ni-se părea, că maghii au sosit la noi, ni-se părea că sufletul nostru e staulul în care Fecioara a născut pe Isus, ni-se părea că pruncul s'a născut în sufletul nostru. Ni-se părea, că ființa noastră cuprindea în sine și pe păstorii cărora li-s'a vestit nașterea Mântuitorului și pe îngerii cari cântau: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace“... Știam că noi prizonierii suntem jertfele războiului, știam că mil și mii vor fi poate omoriți în câmpul de război și la sărbătorile nașterii Domnului de atunci, dar în noi simțiam pacea din cântarea îngerilor. Pe mai mulți ne cuprinsese un dor să ne cuminecăm, să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului, doriām să avem pe Fiul în ființa noastră.

Toți simțiam, că prin toate acestea se arată vieața sufletului nostru, că sufletul a rupt legătura trupului, ne simțiam oarecum mai buni. Simțiam, că în noi este ascunsă o vieață și că singur Hristos poate s'o găsească, s'o scoată la iveală și s'o pună în mișcare. Chiar și mai mult. Simțiam, că noi aveam această vieață, dar vieața nu eră la noi, ci la Hristos și acum a venit să ni-o deie.

Atunci am înțeles, cum a putut lumea să primească o nouă înfățișare renăscându-se prin nașterea Domnului. Și acum, când citesc cuvintele sfântului apostol Pavel, mi-se pare, că e așa de limpede și așa de lesne să înțelegi, când zice: „...vieața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu“. (Col. 3, 3)

Sunt sigur, că toți ați avut astfel de momente în vieață-vă. Ori n'ați simțit nimic, când vi-s'a colindat vreodată la fereastră? N'ați simțit, că în sufletul vostru se coboară o vieață nouă, când vi-au cântat copiii cu steaua: „Nașterea Ta Hristoase?“ Ori în seara, când ați aprins lumânările pomului de Crăciun și ați chemat copiii să-l vadă, n'ați simțit, că în sufletul vostru a atins Cineva strunele și că în lăuntrul vostru s'a produs o muzică sfântă? Nu v'ați simțit oarecum mai buni, mai aproape de Dumnezeu? N'ați simțit, că Cel neapropiat s'a apropiat de voi, s'a sălășluit în voi și vi-a dat vieața, ce eră ascunsă cu El în Dumnezeire? N'ați simțit cu astfel de prilejuri, că însăși nașterea Domnului a fost din veac orânduită de Dumnezeu — Tatăl, să ne lege sufletele cu Dumnezeirea?

Da, Hristos a venit nu numai să îndrepte credințele deșerte și să întregească legea, ci să ne lege totodată sufletul cu Dumnezeu. Evanghelia disprețuiește cultul desfătărilor și desfrânărilor păgânești, de cari am pomenit, dar disprețuiește și Nirvana budismului, iar în locul răsbunătorului Iehova ne-a dat cunoștința despre atodreptul și atotiubitorul Dumnezeu. Hristos a vestit Evanghelia adevăratei vieți, care leagă pământul cu cerul și cu care ne smulge din mocirlă fără să ne risipim cașicum nici n'am fi fost.

Sărbătorile sunt prilejuri, de a ne lăsa sufletul să-și cânte măreața sa cântare, sunt ocazii să ascultăm șopotul sufletului și de a ne hotărî, să urmăm aceluși șopot. Cei cari ați avut parte de acestea, știți, ce bucurie și desfătare neasemuită e și muzica și șopotul sufletului ale cărui strune sunt atinse de Domnul. Toate celelalte bucurii și petreceri vă istovesc, vă aduc moleșea, disgust și scârbire. Adevărata bucurie sufletească, ce ni-o dă cuvințioasa prăznuire a sărbătorii de astăzi, ne întărește, ne înviorează, ne înalță și ne înseninează.

Bucuria aceasta o putem avea an de an, dar o putem avea în toate sărbătorile, în toate Duminecile, o putem avea chiar în fiecare zi. Într'o altă cuvântare*) am zis, să rupeți din cele 24 ore ale zilei nu-

*) Rostită la 19. X. 924.

mai câteva minute spre a vă ocupa de suflet șezând la picioarele Domnului. Da, numai câteva minute să rupeți din zi, ca să le prefaceți în sărbătoare, spre a se produce în sufletele voastre netălcuita cântare și măreața armonie a sufletului atins de Hristos. În aceste câteva minute vă veți simți mai buni înșivă, iar în restul zilei vor simți și alții că voi zi de zi sunteți mai buni.

Prin nașterea Domnului s'a făcut — precum am zis, — începutul mântuirii obștești, începutul mântuirii întregii omeniri. Noi însă avem să năzuim, precum învață sfânta noastră Biserică, să ne însușim mântuirea ca singuratici. — Năzuți spre aceasta, dar să nu uitați, că „viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”, precum zice sfântul apostol.

Știți dar unde e viața voastră? Știți cum s'o căutați? Acolo o căutați, căutați-o în felul acesta și veți afla-o. Amin.

Viața și activitatea Sf. Ecaterina.

Fiecare om are uneori momente s'au zile, când desbrăcat de ori ce interese materiale, de ori ce dorinți deșarte lumești, își simte par'că sufletul desfăcându-se de trup — pricina tuturor păcatelor omenesți — și înălțându-se deasupra mizeriilor zilnice și a plăcerilor trecătoare, pe cari i le oferă viața de toate zilele, spre acela, care prin înțelepciunea sa, prin atotputernicia și dreptatea sa, cârmuiește ori ce suflare de pe suprafața pământului, spre acela, care a creiat natura cu toate frumusețile sale pentru desfătarea ochilor noștri trupești și de a cărei fiori am fost pătrunși nu odată, spre acela, care se îngrijește neîntrerupt de soarta noastră îndreptându-ne pașii spre calea cea bună, spre Tatăl nostru al tuturor, care este unul și adevăratul Dzeu. — Un astfel de moment, plin de seninătate și înălțare sufletească am trăit noi astăzi, cu ocazia desvălririi icoanei Sfintei Ecaterina, patroana Cercului nostru religios, iar această zi de 24 Noemvrie, a fost și va fi pentru noi întotdeauna, o adevărată zi de sărbătoare.

Și oare despre ce ne povestește nouă această dată? Ce sentimente, ce icoane, trezește ea în sufletul nostru? Asemenea unui vrăjitor din „O mie și una de nopți”, cu o putere magică cărea nu te poți opune, ea te face să străbați cu gândul șirurile de veacuri ce s'au scurs în trecutul îndepărtat, te transpune într-o lume apusă de mult și-ți desfășoară înaintea ochilor un tablou dureros și sfâșietor, care te cutremură în tot corpul: o zi de toamnă târzie, cu un cer întunecat și trist. Un vânt rece sună simistru printre arborii despiñați de podoabele lor și acel sunet jalnic, seamănă par'că cu un cântec de îngropăciune. Pretutindeni domnește o atmosferă plină de

melancolie și resemnare. Natura își trăiește ultimele clipe, dar odată cu dânsa, moare și o tinăra fecioară cu suflet curat și sfânt ca rugăciunea, un suflet care și-a jertfit viața Dumnezeescului mire, Mântuitorului nostru Isus Hristos. Lipsită de ori ce slăbiciune femeiască, cu fața liniștită și înseminată de o cucernică religiozitate, fără să sovăiască măcar o clipă, își apleacă capul sub sabia călăului. Un moment și capul ei frumos, despărțit de trup, se rostogolește în praf.

De această scenă înfiorătoare, ne aduce aminte data de 24 Noemvrie și cred că ați ghicit cine este această fecioară? Nimeni alta, decât Sf. Ecaterina, patroana cercului nostru religios. Se cuvine deci să cunoaștem ceva din viața ei scurtă — scurtă, dar plină de roade binefăcătoare — căci la urma urmei, ce folos ai de un traiu lung, când nu știi: cum să te folosești de el? Câte femei nu sunt chiar și în timpurile noastre — și din nenorocire cea mai mare parte — cari au norocul să primească de la Dzeu zile îndelungate, dar la ce bun? Lăsându-se târite de ademăurile de tot soiul, orbite de dorinți și de ambiții deșarte și însetate de plăceri inferioare și trecătoare, nu urmăresc decât un scop: *desfătarea trupului*, uitând partea cea mai nobilă a universului: *sufletul*. Și abia mai târziu, când tinerețea și frumusețea s'au vestejit, observând goliciunea și îngustimea lor sufletească, își dau seama că și-au pierdut viața în nimicuri și că nu și-au făcut datoria cum trebuie față de propriul lor suflet și cu atât mai puțin, față de cel al semenilor lor. Viața lor lungă și de prisos se stinge, fără să fi săvârșit nici măcar a mia parte, din ceea ce a făcut Ecaterina în scurtele-i zile, iar din tot ce-au iubit altădată și care preocupa întreaga lor ființă: averi, lux, ranguri și alte ambiții zadarnice, din toate acestea, nu duc cu ele decât un corp supra-saturat de plăceri, un corp desgustat și obosit de lume și de oameni, care înșfârșit, după atâta zbuclum se muțumește cu un lăcaș strâmt și întunecos, unde are drept tovarăși, doar viermii, cari abia așteaptă să se facă stăpâni pe pradă. — Cât adevăr cuprind versurile, în care marele nostru poet, *Mihail Eminescu*, arată toată deșertăciunea acestei vieți pământești:

„Poți zidi o lume 'ntregă, poți s'o sfărâmi: or ce ai spune
Peste toate, o lopată de țărână se depune.
Mâna, care-a dorit sceptrul universului și gânduri
Ce-au coprins tot universul, încap bin'n patru scânduri”.

*

Pe vremea împăratului păgân Maximiu, trăia în Alexandria fecioara Ecaterina, din neam ales. Era frumoasă și tinăra (numai de 18 ani) și înțeleaptă din cale afară, căci învățase toată filozofia grecească, știa pe Aristotel, Platon, pe Omer și Vergiliu. Prin calitățile sale distinse, stârnia admirația tuturor și mulți tînări bogăți și din familii mari, râvniau la mâna ei, dar ea nu voia să se mărite, fiindcă-i eră

dragă fecioria și apoi, fiindcă nu găseă nici pe unul demn de dânsa și superior ei sufletește. Văzând această mamă — sa, — creștină în secret — o duse într-o zi la duhovnicul ei, — un bătrân sfânt și cu frica lui Dumnezeu, care locuia în afară de cetate, într'un loc ascuns de teama persecuțiilor — ca să-i ceară un sfat. Dânsul, uimit de înțelepciunea tinerei fete, se hotărî s'o câștige pentru biserica lui Hristos, căci Ecaterina, eră încă atunci păgână. Cu vorbe blânde și calde, bătrânul căută s'o convingă, că există cineva, care este mai presus de dânsa, și acela este Mântuitorul Isus Hristos. Vorbele lui prinseră rădăciuni în sufletul fecioarei, iar la plecarea duhovnicul, dându-i o iconiță, care reprezenta pe Maica Domnului cu pruncul în brațe, o sfătui, că dacă vrea să vadă pe alesul inimii ei, înainte de culcare, să se închiză în camera sa și să se roage Sf-tei Fecioare Maria, care desigur nu-i va respinge dorința. Se întâmplase întocmai cum prorocise bătrânul pustnic: ea se rugă aproape toată noaptea, în cele din urmă, oboșită adormi și în vis îi apără Sf. Născătoare de Dumnezeu cu pruncul divin în brațe; dar care fu durerea Ecaterinei, când văzu că Isus își întoarcea fața-i strălucitoare dela dânsa, nu voia s'o privească cu nici un preț, fiindcă eră păgână. Atunci blânda stăpână a cerurilor, îi rugă, să spună Ecaterinei, ce trebuie să facă, pentru ca să fie demnă de Dumnezeiasca-i privire. „Să meargă la bătrânul care i-a dat icoana și să facă ce va zice dânsul“ acesta fu răspunsul Mântuitorului și în momentul acela, tinăra fată se trezi. Numai decât alergă la Sf. Duhovnic și cu lacrimi în ochi îi povesti vedenia-i stranie, implorându-i s'o povățuiască ce se facă, pentru ca să poată zări măcar numai o clipă fața dorită. Mișcat de aceste rugăminte, cuviosul bătrân, îi împărtăși cu deamănuntul toată taina credinții creștine, îi dete Sf. Botez, făcând-o astfel membra bisericii lui I. Hristos.

(Va urma.)

Anul nou și Boboteaza în Arad.

Ca și la Crăciun și la Anul nou a fost la biserica catedrală mult public. Sf. Liturgie a fost pontificată de părintele protopop Vătan, azistat de preoțimea parohială și diaconul eppesc I. Cioară. Predica ocazională a rostit-o păr. Popovici.

La finele serviciului divin s'a făcut Te-Deum pentru familia regală, de față fiind P. S. Sa părintele Episcop diecezan Ioan I. Papp, d. prefect I. Georgescu, cu autoritățile dela județ și primărie, apoi domnii generali Scărișoreanu, Manu și mai mulți ofițeri superiori.

După Te-Deum, toate autoritățile, în frunte cu prefectul, primarul și cei doi generali, au mers la curtea Episcopescă pentru a ura P. S. Sale Dlui Episcop, multe zile senine și cu bucurie.

În numele Conzistoriului, corpului profesorilor dela Seminar și a poporenilor din Arad, a vorbit părintele protopop Vătan, urând P. S. Sale ca în aceste zile de involburare morală să conducă biserica și poporul din dieceza noastră, pe calea prosperării sigure.

A răspuns P. S. S. blând și cu cumpăt, anunțând că din agoniseala cinstită făcută cu ajutorul lui Dumnezeu, în zilele acestea pune la dispoziția Veneratului Conzistor din Arad un milion de lei în depuneri și efecte, care va forma „Fondul Episcopului Ioan I. Papp, pentru burse“. Din acest fond Conzistoral nostru, încă în toamna anului curent, va distribui burse pentru tinerii noștri cari vor studia cursurile teologice dela Seminarul nostru sau cari, vor merge să-și facă studiile teologice la universitățile din străinătate.

Publicul adunat în saloaul de recepții a curtei Episcopesti ovaționează îndelung pe Preasfinția Sa.

La Bobotează a fost timp admirabil. La sfânta liturgie a servit în catedrală părintele asesor Mihai Păcățian, azistat de protopopii Muscan, Vătan, preoții Popovici, Stana, Hăl-măjan, Turic, Băru, Codrean și diaconul eppesc I. Cioară.

Procesiunea la apele Mureșului a fost impunătoare. Ca și în anii precedenți au luat parte fără deosebire de naționalitate o mulțime mare de public. Sfințirea apei s'a efectuat pe podul de pe cheiul Mureșului, de însuși Prea Sfinția Sa Dl Episcop și preoțimea care a celebrat sfânta liturgie. La cântarea troparului În Iordan botezându-Te Tu Doamne, muzica militară a intonat „spre rugăciune“ iar tunurile de peste Mureș a tras mai multe salve.

Apoi P. S. Sa a aruncat sf. cruce în apă, pe care a prins-o un creștin din Lipova.

Apoi s'a sfințit publicul și armata, iar procesiunea s'a relators la sf. biserică.

Darul

Prea Sfinției Sale părintelui Episcop Ioan I. Papp, comunei sale natale Pociovești.

În Dumineca 14 Decembrie 1924 în sătulețul Pociovești, lângă Beiuș, a fost o înălțătoare, serbare. Satul acesta e locul de naștere a P. S. Sale Dnui episcop *Ioan I. Papp* al Aradului, care în semn de mulțumită lui Dumnezeu că l-a învrednicit să ajungă la așa înaltă demnitate, a zidit acolo încă în 1908 o biserică frumoasă și a inzestrat-o cu toate cele necesare.

Răsboiul a dus și dela aceasta biserică clopotul, care chema norodul la rugăciuni. Acum P. S. Sa s-a gândit să dăruiască altul.

Clopotul, care poartă chipul blând al P. S. Sale cu inscripția „Întru amintirea bunilor mei părinți Ilie și Raveica”, a fost sfințit în ziua de 14 Dec. de către protopopul tractual Petru E. Papp cu asistența preoților Ioan Papp din loc și Miron Papp din Burda, nepotul P. S. Sale.

După sfințirea clopotului dl protopop, a ținut o cuvântare în care arate însemnătatea dărniceii P. S. Sale și datorințele credincioșilor de a fi recunoscători față de binefăcătorii lor.

Preoții intră în biserică și continua sf. liturghie. Învățătorii din jur dau răspunsurile. Când a urmat întrecerea la prefacere, clopotul nou sună cu glas dulce, parcă spunea, „plecați genunchii și mulțumiți lui Dumnezeu”.

La priceasnă părintele protopop urcă amvonul și ține o pătrunzătoare predică, arătând cari sunt raporturile credincioșilor față de Dumnezeu, a cărui ochi privesc asupra pământului dela începutul anului până la sfârșitul anului.

La sfârșitul sf. liturghii părintele Ioan I. Papp, aduce mulțumite ferbinți P. S. Sale pentru darul făcut și părintelui protopop pentru oboseala de a osteni la acest act solemn.

Pe urmă s'a ținut parastas la cimiter pentru odihna părinților P. S. Sale.

Credincioșii au asistat la aceasta serbare în număr neobiceiuit de mare. Veniseră mulți și din Burda și Cresuia.

Cercul religios Mândruloc la Cuvin.

Intrunirea cercului religios Mândruloc în Cuvin a fost una dintre cele mai succese propovedanii în mijlocul credincioșilor. O serbătoare măreață și înălțătoare de inimi, atât pentru preoții participanți, cât mai ales pentru deosebit de numerosul popor adunat la închinare.

O spunem dela început, poporul din Cuvin este pătruns de o adâncă conștiință religioasă, moștenită

și din trecut, dar cultivată și azi, printr'un măreț și îngrijit locaș de închinare, prin sunetul armonios zecilor 4 clopote, prin cântările melodioase ale celor 2 coruri, de adulți și școlari, ale celor aproape 20 cântăreți de strană, precum și prin serviciile după toată rânduiala și prin predicile sistematice ale preoților.

Serbătorile Nașterii Domnului din acest an încă au lăsat urme neșterse în sufletul acestui bun și credincios popor.

În ziua 1, prin înțeleptele și așa de bine potrivite sfaturi ale Prea sfințitului Arhiepiscop, judecata lui a fost luminată în fața marelui pericol de împăninare a neamului, care se abate în măsură tot mai mare peste satele noastre.

În ziua 2, toate inimile au fost cutremurate de predica înălțătoare a preotului N. Țandru, care a dovedit prin o îndușetoare istorioară, ca bucuria acestor sfinte sărbători străbate în suflete numai prin fapte de milostenie și caritate. Leagă apoi de inima credincioșilor, ca și în ziua 3 să se prezinte în număr tot așa de frumns la sfânta biserică, ca să facă o primire demnă preoților, cari se vor întruni în cerc religios. Sfatul a fost acultat și a treia zi frumoasa biserică a ajuns aproape să nu poată cuprinde mulțimea, sporită și cu credincioși din satele vecine.

Preoții adunați au rămas foarte plăcut surprinși, văzând atâta interes, dragoate și însuflețire pentru lucrul Domnului și cu inimile ridicate au oficiat o majestoașă sfântă liturghie. A pontificat preotul C. Mișu, încunjurat de preoții R. Vătan, I. Ardelean, D. Popa N. Țandru și I. Marișeu. Răspunsurile liturgice le-a dat precis și frumos corul numeros al adulților, condus așa de bine de învățătorul V. Ilișiu.

Biserica întreagă cu o gură și cu o inimă lauda și preamăria pe Dumnezeu.

La priceasnă toți preoții ies din altar și preotul I. Ardelean, urcând amvonul, dă expresiune uemărginitei bucurii, pe care o simt toți slujitorii lui Dumnezeu în fața unui întreg popor de credincioși. Prin pilda vieții sf. arhidiacon Ștefan și a celorlalți mucenici și martiri îi îndeamnă pe cei de față la statornicie în credință și mai ales la fapte creștinești.

Predica bine pregătită și foarte bine predată a impresionat adânc pe credincioși.

Cu sufletele înălțate și pline de dulci mângâer, ne-am depărtat cu toții, după împărțitul anaferei, din cuprinsul frumosului lăcaș dumnezeiesc.

Înainte de masă preoții au ținut consfătuire intimă, în care între altele au hotărât ca fiecare preot să aducă cu sine și liturgierul la cercurile religioase, ca îndecursul serviciului divin în sf. altar să nu se facă nici o vorbă afară de rugăciuni; iar sf. împărțire să fie obligatoare pentru toți preoții prezenți.

Masa (luată la preotul N. Țandru) a trebuit să

fie curând terminată, căci la orele 2 mulțimea credincioșilor ne aștepta iar, la școală în jurul pomului de Crăciun, pregătit și împodobit frumos de statul școlar, care are de președinte pe preotul D. Popa.

Ședința a fost deschisă cu colindele frumoase ale elevilor de școală, conduși de învățătoarea Aurora Ilișiu. A urmat apoi reușita conferință a preotului I. Marșieu despre mucenici și martiri. Ședința o încheie președintele cercului religios preotul N. Tăndrău lăudând, ca și a II-a zi în predică, începutul bun, pe care l-au făcut corporațiunile comunei, dea face bucurii și celor sărmani și nenorociți, la aceste sf. sărbători ale dragostei lui Dumnezeu față de oameni. Și anume: Comitetul parohial din interesele fundațiunii „Teodosiu Moșiu” a cumpărat 70 de cărțițe din biblioteca „la și ceteste”, spre a fi împărțite elevilor dela școale. Iar cu 600 lei s'au cumpărat încălțăminte pentru 2 elevi de școală, unul orfan de război, celalalt sărac și cu purtări bune. Poporul întreg se ridică și zice: Dumnezeu să-l ierte pe răposatul preot binefăcător.

Comitetul comunal a împărțit deasemenea ajutoare de câte 200 lei la cinci copii săraci.

Statul școlar a pregătit pomul de Crăciun cu daruri pentru toți copii de față.

Președintele roagă apoi pe toți cei prezenți, ca în viitor să contribuie și ei la operele de binefacere, de către toți conducătorii comunei.

Un primar din o comună învecinată, prezent și el la întreaga serbare, nemai putându-și stăpâni satisfacția, a strigat de încheiere: „Laudă Cuvininilor și cinste conducătorilor acestei comune”!

Așa a decurs una dintre cele mai bine reușite întruniri a cercului religios Mândruloc.

Correspondent.

INFORMAȚIUNI.

Au apărut: *Calendarul Bisericesc Ortodox, pe anul 1925*, de buzunar, editura Nouei Reviste Bisericești, cu copertă artistică, în stil bizantin, reprezentând pe Maica Domoului cu isis în brațe. Hârtie velină. La fiecare lună se istorisește din sinaxar viața unui sfânt. Mai conține: Mitropoliile, arhiepiscopiile, episcopiile ort. române, numele arhierilor, facultățile și seminariile teologice, Min. Cultelor, Sărbători, posturi etc. Se poate comanda: București, str. Principatele-Unite 66.

Calendarul Creștinului Ortodox, pe anul 1925, de perete. Execuție frumoasă. Se poate comanda la: Pr. N. Runceanu — București, Biserica Sf. Vinari-Herască.

AVIZ. Cu onoare aduc la cunoștință onoratului public și autorităților bisericești, că în Arad, str. Românilor Nr. 7, am deschis un *birou tehnic de arhitectură; construiesc orice planuri de casă, școli și biserici* împreună cu devizele (preliminare) lor, mai departe execut colajonări de toffelul de lucrări de zidiri și întreprind toffelul de lucrări tehnice, clădiri etc.

Cu stimă:
Teodor Cioban,
arhitect.

CONCURS.

Pentru dăplinirea parohiei vacante din Talpoș, se excrie *din nou* concurs, cu termen de 30 zile dela prima publicare în organul oficios „Biserica și Școala”, pe lângă următoarele venite:

1. Usufructul sexiei parohiale, cu dreptul de pășune;
2. Casa parohială cu intravilan întreg și cu supra edificat;
3. Stolele legale;
4. Intregirea salariului dela stat, pentru care parohia nu ia nici o răspundere.

Parohia este de cl. I., dar se admit și recurenți de cl. II-a și în cazul că vor fi recurenți de cl. I-a.

Alesul va avea să solvească dările publice după beneficiul său, fiind îndatorat a catechisa elevii ort. rom. dela școalele primare, fără nici o remunerațiune din partea parohiei.

Reflectanții își vor înainta recursese, ajustate cu documentele necesare, adresate comitetului parohial din Talpoș, la Oficiul p. presc. ort. rom. în Ineu (jud. Arad) și se vor prezenta în cutare Duminecă în s. biserică, pe lângă observarea strictă a dispozițiilor Regulamentului pentru parohii, — pentru ași arăta dexteritatea în oratorie și tipic, precum și în cele rituale.

Reflectanții din alte dieceze, deodată cu cererea de a li-se da voie de a se prezenta în parohie, vor trebui se prezinte și permisiunea Prea S. Sale Dlui Episcop diecezan, că au voie, să recurgă la această parohie.

Din ședința ținută în Talpoș, la 14 Decembre 1924.

Comitetul parohial.

În conțelegere cu: Ioan Georgia m. p. p. presbitor.

2—3

Redactor responsabil: SIMION STANA asesor consistorial
Censurat: Prefectura Județului.